

jeg i og for sig ikke er nogen Under af mange Anmærkninger i Finantsloven. De høre til dem, jeg vil stemme for ved 2den Behandling, for at give en Anthynding af, at Regjeringen skal, om muligt, tage Forholdsregler til en Lovgivning i den og den Retning, for at imødekomme en eller anden berettiget Fordring, hvorimod jeg helst stemmer imod dem ved 3die Behandling, for at de ikke skulle give Anledning til Principstrid mellem Folkething og Lands-thing. Det er derfor, jeg vil anbefale Thinget, kun at fastholde sin tidligere Afstemning, hvad to af Endringsforslagene angaaer, nemlig det, jeg har tilladt mig at stille om, at Tilskuddet til de mindre godt lønneede geistlige Embeder bortfalder ved Vacance —, det er sagt, at det kun var en ubetydelig Besparelse, men det er dog 6,550 Rd. aarlig, og det er dog altid Noget, — og dernæst det Forslag, at Bevillingen til videnskabelige Formeraals Fremme under Universitetet nedsættes med 1,456 Rd.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Naar jeg ved 3die Behandling af Finantsloven her i Thinget omtalte to smaa Raab, med Hensyn til hvilke det i dette Dieblik havde en Inconvenients, hvis den Anmærkning blev staaende, hvorom det ærede Medlem, der nu havde Ordet, har stillet et Endringsforslag, gjorde jeg det kun exempelviis, idet jeg anførte, at nu havde jeg Erfaring for, at man var bedre stillet, naar denne Anmærkning ikke var der, ved Siden af, at jeg fremhævede, hvad jeg ogsaa har documenteret for Landstthinget, at Ministeriet ingeninde havde misbrugt den Frihed, som Regjeringen i saa Henseende havde faaet. Jeg gjorde altsaa opmærksom paa, at der ikke er begaaet noget Misbrug, at det vilde være en Inconvenients, og at jeg netop havde enkelte Tilfælde, hvor jeg havde følt det Ubeleilige i en saadan Ordning; sølgelig troer jeg ikke, at de Udtalelser, det ærede Medlem gjorde med Hensyn til, at det nu kunde være det Samme, om denne Anmærkning kom ind, da disse to smaa Raab enten vare besatte eller snart vilde blive det, kunne have nogen Betydning. Da Udvalget i sin Heelhed derhos nu har tiltraadt Forslaget om at udelade denne Anmærkning, har jeg og

faa den Forvisning, at Thinget ikke alene som forrige Gang vil følge Udvalgets Fleertal, men nu vil følge hele Udvalget ved at stemme imod det Endringsforslag, der er opstillet af et enkelt Medlem af Thinget. Iøvrigt havde det en vis Tilfredsstillelse for mig at høre en geistlig Mand's Udtalelse om de Lønninger, som de geistlige Embeder nu have; jeg vilde kun ønske, at denne Udtalelse var almindelig, at jeg kunde antage, at den ærede Taler var Ordfører for det store Fleertal af Geistlige, og hvad jeg i endnu højere Grad vilde ønske, var, at det var Tilfældet, at der Ingen var, der trængte til dette Tilskud til sine Indtægter. Jeg troer imidlertid, at der er faa af de Tilskud, der saaledes gives, der ere bedre anvendte, og som komme paa mere trængende og bedre Steder, end netop de Tilskud, som Cultusministeren er sat istand til at yde ved denne lille Bevilling. — Med Hensyn til det Endringsforslag, der er opstillet under Nr. 3 af Udvalgets Mindretal om igjen at nedsætte Bevillingen til videnskabelige Formeraals Fremme paa Universitetets Conto Udgiftspost 7 med 1,456 Rd., yttrede den ærede Ordfører, at han troede, at det mere var en formel Betragtning, der havde gjort, at Landstthinget havde stemt for Summens Forhøielse. Jeg troer ikke, at det er fuldstændig rigtigt, naar den ærede Ordfører har opfattet Sagen saaledes; jeg smigrer mig idetmindste med det Haab, at det er lykkedes mig at godtgjøre for Landstthinget, at der virkelig er en Realitet, som ligger til Grund for det Rigtige i at stille den fulde Sum til Ministeriets Disposition. Jeg fremhævede der meget stærkt, hvad jeg ogsaa har tilladt mig at fremhæve her i Thinget, at det er sandsynligt, at der ogsaa i dette Finantsaar vil komme Tilfælde, hvor der netop bliver Spørgsmaal om at anvende denne Conto ligefrem under streng Anvendelse af den Regel for Beløbet, som, hvad man saameget stærkt lagde Vægt paa her i Thinget under forrige Behandling, var udtalt i en Skrivelse fra Cultusministeren af 1860. Det er jo aldeles klart, at der kan komme saadanne Tilfælde, hvor Ministeriet ligefrem efter de oprindelige Bestemmelser for denne Bevilling kan og bør anvende Summen for at sikke sig, som det der er udtalt, en fremtrædende Videnskabsmand.